

ПОКРАЩЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЛОКАЛІЗАЦІЇ ПРОТОКОЛУ OLSR

Максимов В.В.

*Інститут телекомунікаційних систем КПІ ім. Ігоря Сікорського, Україна
E-mail: maksimov46@ukr.net*

Improving OLSR protocol localization technology

In the paper, with the same reach of nodes for the same choice, MPRs are proposed to calculate the cross-sectional area of nodes coverage with the coverage area of an already selected MNR.

В оригінальному протоколі OLSR [1] розглядається набір вузлів N , що знаходяться в радіусі дії центрального вузла A , а також набір $N2$ – двоскачкові сусіди вузла A , зв'язок з якими може бути встановлено через один проміжний вузол-ретранслятор, за виключенням: вузлів, що доступні тільки через вузли з набору N з готовністю `WILL_NEVER`; вузлів, що здійснюють обчислення; всі симетричні сусіди: вузли, для яких існує симетричний лінк до вузла на деякому інтерфейсі. Також вводиться поняття $D(y)$ – кількість сусідів вузла y (де y є членом набору N), за виключенням всіх вузлів з набору N і вузлів, що виконують обчислення.

Згідно з оригінальним евристичним алгоритмом для визначення MPR вузлів потрібно зробити наступні кроки: включити до набору N всі вузли з готовністю `WILL_ALWAYS`; розрахувати $D(y)$, де y є членом набору N , для всіх вузлів з набору N ; додати в набір MPR ті вузли, що входять до набору N і є єдиними вузлами, що забезпечують доступність до вузлів з набору $N2$; якщо ще існують вузли з $N2$, які залишились непокритими хоча б одним вузлом з набору MPR, то для кожного вузла з набору N порахувати досяжність – кількість вузлів з набору $N2$, які ще залишились непокритими хоча б одним вузлом з набору MPR, і які досяжні через односкачкового сусіда; вибрати як MPR вузол з найбільшою готовністю серед вузлів з набору N з не нульовою досяжністю. У випадку, коли існує декілька таких вузлів, то вибрати вузол як MPR, що покриває максимальну кількість вузлів $N2$. У випадку, якщо існує декілька таких вузлів, то вибрати вузол як MPR, що має найбільше значення $D(y)$.

Завдяки використанню даного алгоритму було досягнуто зменшення кількості службового трафіку в мережі для оригінального протоколу OLSR. Але даний алгоритм має недолік, що і був використаний для розробки технології локалізації, а саме: відсутній механізм, що вирішує конфлікт для однакових значень $D(y)$ при виборі MPR вузлів на останньому етапі. Цей недолік вносить певну «сліпоту» в оригінальний алгоритм, адже при рівних значеннях $D(y)$ вибір здійснюється випадково. В свою чергу це може привести до меншого покриття MPR вузлами зони, де знаходяться вузли з набору $N2$.

Для того, щоб кожен вузол в мережі знав координати своїх односкачкових та двоскачкових сусідів достатньо передавати в повідомленні

HELLO їх координати x , y , z . В той же час немає необхідності передавати ці дані в повідомленнях ТС. На основі даних про місце розташування вузлів було внесено зміни в роботу оригінального алгоритму вибору MPR і розроблена так звана «технологія локалізації» [2].

Згідно даної технології локалізації новий алгоритм вибору MPR вузлів працюватиме наступним чином: 1. Побудувати набори N та $N2$. Включити до набору N всі вузли з готовністю *WILL_ALWAYS*. 2. Встановити для вузла S набір MPR такий, що $MPR(S) = \emptyset$; 3. Розрахувати $D(y)$, де y є членом набору N , для всіх вузлів з набору N . 4. Додати в набір MPR(S) ті вузли, що входять до набору N і є єдиними вузлами, що забезпечують доступність до вузлів з набору $N2$. Наприклад, якщо вузол b з набору $N2$ може бути доступний тільки через симетричний лінк до вузла a з набору N , тоді додати вузол a до набору MPR(S). Видалити вузли з набору $N2$, які вже покриті вузлами з набору MPR(S). 5. Вибрати базовий вузол, що має найбільше значення $D(y)$. У випадку, якщо таких вузлів декілька, то вибрати будь-який один з них. Перевірити чи базовий вузол був доданий до набору MPR(S), якщо ж ні, то додати його. Видалити з набору $N2$ вузли, що покриті базовим вузлом. 6. Якщо ще існують вузли з $N2$, які залишились непокритими хоча б одним вузлом з набору MPR, то:

- для кожного вузла з набору N порахувати досяжність – кількість вузлів з набору $N2$, які ще залишились непокритими хоча б одним вузлом з набору MPR, і які досяжні через односкачкового сусіда;
- вибрати як MPR вузол з найбільшою готовністю серед вузлів з набору N з ненульовою досяжністю. У випадку, коли існує декілька таких вузлів, то вибрати вузол як MPR, що покриває максимальну кількість вузлів $N2$. У випадку, якщо існує декілька таких вузлів, то вибрати вузол як MPR, що найбільш віддалений від усіх вузлів з набору N . Для цього порівняти площі трикутників, що формують ці вузли з вузлом S , з них вибрати найбільшу. У цьому трикутнику є два сусідні вузли, вибрати найбільш віддалений з них від вузлів з набору N . Додати його до набору MPR(S). Видалити з набору $N2$ вже покриті вузли.
- якщо ще існують непокриті вузли в наборі $N2$, то повторити пункт 6 ще раз.

На рис.1 наведено тестову мережу з 19 вузлів, на рис. 2 наведено результат розрахунку MPR згідно оригінального протоколу OLSR (вузли 2, 3, 4), на рис. 3 наведено результат розрахунку MPR згідно технології локалізації (вузли 2, 3, 6). Видно, що дана технологія дозволяє збільшити площу покриття двоскачкових MPR вузлів, за рахунок вибору в якості MPR вузла 6 замість вузла 4. Важливим критерієм для перерахунку MPR вузла було обрання базового вузла 4 з досяжністю 5 (вузли 14, 15, 16, 17, 18), в той час як вузли 5, 6 мають досяжність 4 (вузли 15, 16, 17, 18). Вибір вузла 6 в якості MPR в свою чергу призводить до зменшення кількості службової інформації при появі нових вузлів в наборі $N2$ (вузол 19).

Але якщо видалити з тестової мережі зв'язок вузла 4 з вузлом 14, тоді досяжність вузла 4 буде така ж сама як у вузлів 5, 6 і вибір базового вузла серед вузлів 4, 5 і 6 теж стане випадковим.

Для вирішення цієї проблеми пропонується розраховувати площу перетину зон покриття найближчих вузлів MPR з зонами покриття проблемних вузлів. Для даного випадку це площі перетину зони покриття MPR вузла 3 з зонами покриття вузлів 4, 5 і 6. З рисунків 2 і 3 видно, що площа перетину зони покриття вузла 3 з зоною покриття вузла 6 є найменшою. Тобто вузол 6 покриває більшу площу, ніж вузли 4, 5 і може бути вибраний в якості MPR.

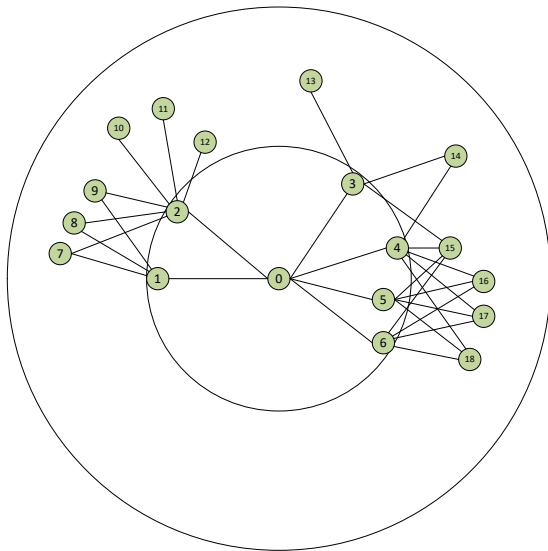

Рис. 1. Тестова мережа

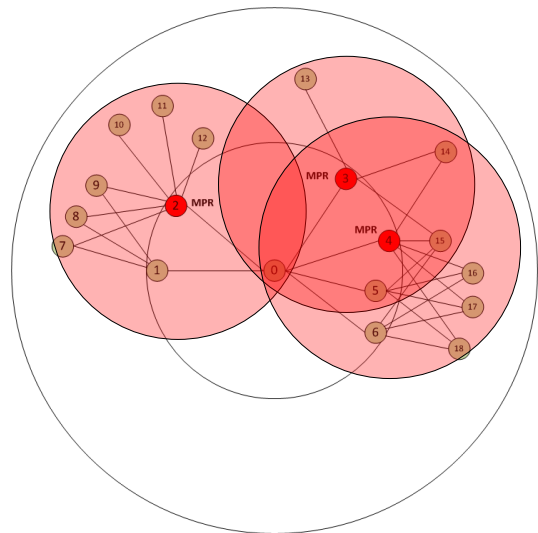

Рис.2. Розраховані MPR згідно оригінального протоколу OLSR

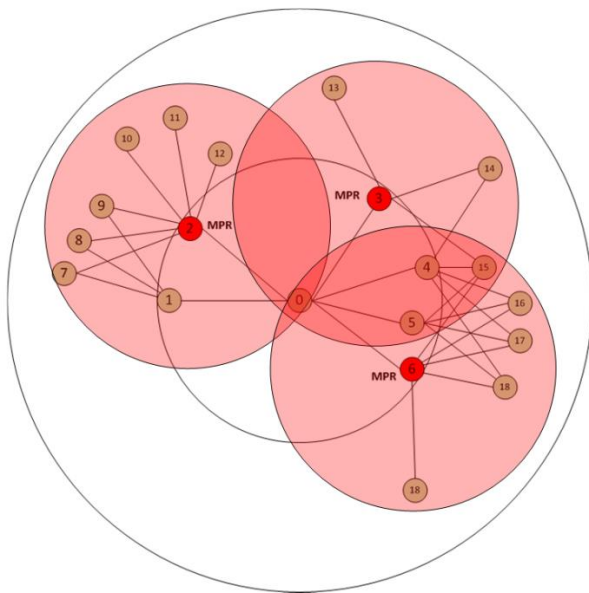

Рис. 3. Розраховані MPR згідно технології локалізації

Враховуючі, що радіус дії вузлів R однаковий, площу перетину i -го вузла знайдемо як:

$$S_i = R^2(F - \sin(F)),$$

де $F = 2\alpha\cos(D/2R)$, D – відстань між центрами окружностей.

Висновки. В роботі показано, що алгоритм вибору MPR вузлів, який базується на технології локалізації, іноді може бути випадковим. Для вирішення цієї проблеми запропоновано вимірювати не найбільшу площу трикутників, а найменшу площу перетину зон досяжності вузлів-кандидатів в MPR з зоною найближчого обраного вузла MPR.

Література

1. T. Clausen, and P. Jacquet. "Optimized Link State Routing Protocol", RFC 3626, October 2003. – Електронний ресурс: <https://tools.ietf.org/html/rfc3626>
2. Wang Anbao, Zhu Bin. "Improving MPR Selection Algorithm in OLSR Protocol Based on Node Localization Technology" // Journal of Networks, vol. 9, № 7, July 2014 – Електронний ресурс: <https://pdfs.semanticscholar.org/b290/453b8d62e5978a1091933729ca8dd15d4b29.pdf>.